

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l'isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals. Estranger, 18 rals.

A LAS CLASES PRODUCTORAS.

EPERQUE la CAMPANA conta una gran part de sos lectors entre l' honrada gent treballadora, es per lo que avuy nos permetém treure com se diu vulgarment lo Sant Cristo gros, davant de una nova y gran amenssa contra l' industria nacional y contra l' pa de las familias obreras.

Nos referim al tractat de comers disfressat, que ab lo titol de *modus vivendi*, y que a dreta lley s' hauria de titular *modus moriendi*, al menos baix lo punt de vista espanyol, acaba de firmar, segons diuen, lo govern conservador ab lo de Inglaterra, concedint a aquella poderosa nació industrial lo tracte de la nació més favorescuda, a cambi de una petita rebaixa en l' escala alcohólica, que no augmentará sensiblement l' exportació dels nostres vins.

Un acte tant trascendental pèl porvenir de l' industria espanyola s' ha hagut de portar a efecte de amatotis ó *tràs cortina*, com diuen los castellans, y quan lo pais productor dormia descansat, després de haver vist a D. Anton declarar-se proteccionista al combatre enérgicament lo tractat de comers ab Fransa, durant lo govern dels fusionistas.

Que un ministre francament libre-cambista, pagant tribut a sas idees descabelladas, firmi tractats de comers, es una bojeria que s' espera y que a ningú cull de sorpresa; pero que ho fassan tenebrosament los que s' han venut amichs de las classes productoras, ja no es una locura sinó una traició; es una punyalada per l' espatlla.

Lo boig es digne de llástima; lo traïdor en cambi es digne d' odi y mereixedor de castich.

Y en quins moments se contreuen tals compromisos? Quan la paralisació es cada dia més manifestal quan hi ha milers de treballadors en vaga; quan en centros un dia rics y poderosos com Sabadell y Tarrassa l' honrat desij de viure treballant s' estrella en l' impossibilitat material de trobar feyna; quan los qu' esperan dias millors s' endeutan ab lo forner y ab la tenda, y ls que han perdut la esperansa emigran; quan al mateix temps que Catalunya s' arruinan las provincias castellanas, victimas del tractat de comers ab los Estats Units; quan encare no hém sortit de la crisis produhida per las midas presas contra l' cólera; quan la miseria y la postració s' apoderan de tot lo pais.

Pobre poble espanyol!... Los flamenchs de la política restauradora t' han estat torejant, los uns ensenyante l' engany de las reformas liberals, clavante ls altres picas y banderillas, martirisante a competencia. are ab fusellaments com los de Girona, are ab cops de

sabre com los del dia de Santa Isabe!... No esperavan sinó que cayguesses abatut, atropellat, mitj mort, per que un dels xulos vingués de puntetas per darrera a clavarte l' catxete del tractat de comers ab Inglaterra.

Jo no vull créure que aixó puga passar aixís.

Quan governaba en Sagasta y ocupava l' ministeri d' Hisenda un libre-cambista, todas las classes productoras sense distinció de partits, van alsarse com un sol home a protestar contra aquella desatentada mida económica, y si no va lograrse contenirla del tot, va donarse a aquell govern l' empenya que poch temps després havia de ocasionar la seva caygada.

Los libre-cambistas més acerrims van perdre l' color davant de aquella poderosa, inmensa unanimitat de pensaments, de miras y d' acció.

Consolador espectacle! Lo treballador se posava decidit al costat del patró, olvidant davant del perill comú, antigas diferencias; lo republicà fya coró ab lo conservador: los diputats catalans de la majoria combatian ab fermesa lo funest tractat, y un d' ells, D. Victor Baloguer, rompia ruidosamente antigas amistats políticas ab lo capitost dels fusionistas, per cumplir ab més desembrás las aspiracions unánimes de la terra catalana.

S' ha olvidat ja, per ventura, aquella campanya de las barrelinas, de las manifestacions dels *meetings* de las comissions que anavan a Madrid, de un bisbe que anava al Senat a reclamar lo pá dels seus feligresos? ¿ha olvidat ja aquella lluyta febril y ardorosa, fomentada pèl sentiment sobrescitat de tot un poble?

¿O es que tot alló va ser una indigna comedia contra un govern que encare que no ho fós, duya l' nom de liberal?

Es precis sapiguerto.

A vostés, senyors fabricants de las associacions de Foment, que llavors capitanejavan las manifestacions, los toca tornar la resposta. Ningú sab millor que vostés que qualsevol concessió feta a l' Inglaterra es mil vegadas més terrible que la que puga ferse a la Fransa, la qual no reunex una industria tant poderosa, ni recompensa tant matament com aquella l' treball del obrer.

¿Perqué donchs ahir aquell rebombori y avuy aquesta quietut? ¿Es, per ventura, que l' únich que llavors pretenian era entronisar als conservadors? ¿Es que avants que industrials y avants que patriotas y amants del obrer, son partidaris de 'n Cánovas? ¿Es que del mónstroo ho acceptan tot resignadament, fins la ruina dels seus interessos? ¿Es que están disposats a tolerarli tot fins a que falti descaradament a sos compromisos, y a que ls posi en berlina?

¡Ah! En aquest cas, tanta baixesa seria inconcebible. Vostés haurian burlat lo noble y desinteressat sentiment del poble treballador, y en las grans crisis socials quan reclaman y troban sempre l' seu ausili, serian indignes de alcansarlo en lo successiu, ja que si cada hù está obligat a mirar perell, no adorant a ningú més que a Sant Egoisme, tancant los ulls a la justicia y a la conciencia, quan l' obrer proclami utopias perillosas y realisi fets lamentables, podrá dirlos:

—De qué s' queixan, si vostés mateixos han sigut

lo mèu catedràtich? Are es la mèva y jo miro per mi, tal com en temps de 'n Cánovas vostés miravan pèl conservador.

Per evitar que aquest cas arribi han de treballar eficazment to's los amants de l' armonia social, costi lo que costi.

Y si ls fabricants han de sacrificar a n' en Cánovas, no vacilin, que després de tot ningú hi guanyará més qu' ells.

Sos idols avuy ja no serveixen, y dels idols de fanch se 'n fa una pasta-lluna.

P. K.

LLEY MUNICIPAL.

INSPIRAT, com sempre que agafa la ploma, lo senyor Romero Robledo acaba d' escriure una nova lley municipal pera presentarla a las Còrts, quan aquestas estiguin una mica desocupadas.

Fins aquí no hi ha res que dir. Fer una lley es una cosa molt digna y meritoria: precisament a Espanya no plorém per res més que per la falta de lleys que ho siguin de veras.

Pero lo mal del cas es que l' senyor Romero Robledo, seguint las santas costums conservadoras, al emprendre l' seu treball ha agafat unas quantas quartillas, las ha omplert de disbarats y altrás inconveniencias y després de posarhi las comas necessarias per que la lectura no resultés pesada, ho ha posat en net, ho ha firmat y fregantse las mans ab satisfacció, ha exc'amat:

—Alsa, ja está: d' aixó 'n dirém lley.

No es lo mèu propòsit analisar detingudament l' últim engendro del fecundo *pol o*: ara m' acabo de rentar las mans, y no es cosa de tornarmelas a embrutar desseguida remenant lo seu projecte.

l' únich que vull fer, avants de que l' senyor Romero dongui un mal pas, es dirli, segons la mèva leal y desinteressada opinió, la manera més racional y expedita de fer una bona lley, una verdadera lley municipal, que sens dupte seria rebuda ab entusiasme pèl pais, ja que lo que jo proposarè encaixa perfectament dintre de las costums y l' modo de ser del poble espanyol.

Seria una mica ridicul alabarme jo mateix; per lo tant, deixant al públich la missió de tributarme elogis, que jo agrabeixo per endavant, entro de plé en la exposició de la co a.

Després d' un preàmbul que diu qu' se vulga barbaritat, per que al cap de vall lo pais dels preàmbuls no 'n fa cas, vè l' articulat que mica més ó menos, diu aixís:

Article 1.—Quedan suprimidas las corporacions municipals. Los únichs municipals que subsistirán son los de dia y los de nit, ab la obligació de parlar castella

ó catalá; pero prohibintlos terminantment l' incalificable abús de barrejar las dugas llengüas, com s' ha vingut fent hasta ara, en detriment de la gramática y 'l sentit com á

Art. 2.—En substitució de las citadas corporacions s' estableixen juntas locals, que cuydarán d' administrar las poblacions á la mida dels seus curts alcances.

Art. 3.—Lo nomenament d' aquestas juntas se farà per sufragi universal, tenint per ben entés que son electors:

Primer: Ningú.

Segon: Lo govern.

Tercer: Y ningú més.

Art. 4.—Tota vegada que al govern l' hi es impossible anar per tots los pobles, de un á un, á verificar l' elecció que l' hi queda confiada, segons l' article anterior, delega las sevas facultats, —que generalment son molt escassas, — als guardas de consums, serenos, encarregats de la llimpiesa pública (vulgo *escombrayres*) y demés notabilitats de las respectivas poblacions.

Art. 5.—La elecció s' efectuará un dia qu' estigui ben núvol, á fi de que la cosa pugui ferse en deguda regla. En cas de que sempre estés seré, la funció s' celebrarà de nit entre dotze y una.

Art. 6.—A la hora designada, se situarán á las portas dels colegis electorals varios individuos convenientment pertretxats d' un bon garrot, á fi d' impedir la entrada á qualsevol intrús ó mal aconsellat que, ab intencions malvadas, tractés de perturbar la solemnitat del acte.

Art. 7.—Cumplert aquest requisit, anirá entrant los cos electorals y depositará en la urna las corresponents papeletas, en las quals s' haurán estampat los noms de las personas que 'l govern tingui á bé escullir.

Art. 8.—Si per causas justificadas, ó sense justificar, los electors mencionats linguessin feyna y no pugessin acudir á la ceremonia, la mesa queda facultada pera abocar dintre del urna las papeletas necessarias perquè tot sembli que vá de serio.

Art. 9.—Verificada la votació, y sense admetre pretextos de cap género, los elegits pendrán possessió, é immediatament comensarán á fer desgracias.

Art. 10.—En las poblacions de menos de 6.000 ánimas se nomenarán descents individuos pera la junta: en las demés 4.000. Aquestas cifras, encara que semblin exageradas, obeheixen al desij del govern de deixar contents á tots los amichs.

Art. 11.—Los cárrechs en qüestió serán obligatoris y gratuits. Los agraciats no tindrán altra recompensa que l' agrahiment del poble y las gangas.

Art. 12.—Entre las ánimas á que s' refereix l' article 10 (jalabat siga Déu!) no si han de contar las de canti ni las de boló, sinó en casos excepcionals.

Art. 13.—De lo que tenen de fer pera cumplir ab lo seu deber, las juntas no n' han de passar cap malde-cap. Lo govern ab la deguda anticipació, ja procurarà enterarlos de tot lo que fassi al cas.

Art. 14.—Fora dels assumptos qual direcció queda reservada á la superioritat, las juntas gosarán de complerta independéncia, quedant facultadas per:

Primer: Colocar primeras pedras y cambiarlas de puesto sempre que vulguin.

Segon: Tenir galls dindi als mataderos públichs.

Tercer: Fer arrossadas com y quan los convingui.

Quart: Regalar cementiris als bisbes.

Quint: Ferse escombrar la escala de casa seva pels guardias municipals.

Y sisé: Engravar carrers amples, fent ab la grava tota classe de combinacions.

Art. 15.—Aquesta lley anula totas las que anteriorment s' hajin fet y las que puguin ferse.

Tal es, lleugerament apuntat, lo projecte que jo presento: lo ministre resoldrá lo que tingui per convenient.

Jo ja hi quedat tranquil.

¿Y vostés?

FANTÁSTICH.

Lo fiscal de la secció segona de la Sala criminal de aquesta audiéncia Sr. Meana, se ha apelat de la senténcia dictada 'l dia 10 del corrent, per la qual se absolvía al director de LA CAMPANA, don Joseph Roca y Roca.

La causa passarà per consegüent al Tribunal Suprém de Justicia, qual fallo esperém ab la serenitat que correspon á la ignocéncia, reconeguda y proclamada ja per un fallo absolutori.

Está á punt de publicarse l' *Almanach de la Campana de Gracia* pera lo próxim any 1885. Conté 24 páginas y en lo text hi figura la firma dels primers escriptors satírics de Catalunya y de las dotze planas

destinadas á grabats, quatre contenen magnífichs cromos deguts á D. M. Moliné, y las vuit restants dibuixos á la ploma de 'n Pellicer y Apeles Mestres.

Com que la novetat de ilustrar ab cromos lo citat almanach no permet fer un tiratge rapid, advertim als nostres corresponsals que s' apressurin á fer los pedidos, en l' inteligencia que cada exemplar se vendrá á dos rals, fentlos lo desqüento de costum.

Lo resultat de la conferencia de Berlín no pot ser més satisfactori per nosaltres.

Figurínse que la Fransa se 'ns ha menjat una gran lletca de territori, presentant un mapa del mateix, y deixantnos á nosaltres que no 'ns haviam cuidat may de fer cap mapa, sense saber que dir y ab un pam de nas.

Y lo més bonich que la Alemania, una nació tant enemiga de la Fransa, y tant amiga nostra, está disposada á apoyar á aquella en las sevas pretensions.

Y per 'xó s' vá fer un viaje á la ciutat de Berlín y van dar la gran xiulada los francesos de París.

Projectes de 'n Romero Robledo:

«Formará part dels ajuntaments lo rector del poble.»

«Serán vocals natos dels concells regionals que venen á substituhir á las diputacions los bisbes y arquebisbes.»

Y aixis successivament.

Los conservadors, en l' impossibilitat de restablir lo poder temporal del Papa, restableixen lo poder temporal del clero.

Lo millor y principal de las firas y festas vá dibuixat en l' última plana del present número.

No estranyin per lo tant que no fassa la competencia al dibuixant Apeles Mestres, qu' en aquesta ocasió, com en tantas altres nos ha prestat lo concurs del seu llapis xispejant.

Los estudiants passats pel consell de disciplina de Madrid han respost com uns homes á las preguntes que van dirigirse 'ls.

Lo Sr. Ortiz de Pinedo, digué que era partidari de la llibertat del pensament y que si la llibertat de la ciencia no hagués arrencat l' estudi de la anatomia de las mans del clero, 'l Sr. Créus avuy no fora rector de la Universitat de Madrid. Acabá dibent que creya que no devia tornarse al aula, mentres no s' rentessin las tacs de sanch que hi havia en l' edifici de la Universitat.

Lo Sr. Michelena digué que creya que pagava tribut al companyerisme y á la dignitat, no entrant á classe, y que continuaria creyenho mentres no fossen desagraviats lo rector Sr. Pisa Pajares, sos respetables mestres y 'ls seus companys d' estudi.

Per últim lo Sr. Guillén declaró que no havia entrat á l' aula perquè li feya por tenir que trepitjar la sanch de sos companys y veure las sobras del menjar dels polissons li dava ascós.

Vamos á veure qui es que ha passat pel concell de disciplina?

¿Lo govern als estudiants ó 'ls estudiants al govern?

Continua 'l bull d' esquerrans, y lo més estrany es que per més que bullin sempre 'ls hi falta un bull.

Conseqüéncia de la Assamblea de l' esquerra: la desaparició de la *Izquierda dinástica*, l' únich periódich del partit.

En Serrano y en Lopez Dominguez tocan la barbata á D. Anton; en quan á la *Izquierda dinástica* sempre li tocava l' esquena.

Tal es l' esquerra: un partit verdaderament *partit*

¿Y de 'n Moret qué 'n dirém?

Ell sol sense moures de Madrid reuneix més gent en lo teatro de la Alhambra, que no la que van poder reunir en Serrano y 'ls seus acudint als amichs y coneguts de tot' Espanya.

Jo ja sé que ningú s' ha enterat de quina mena de gent era la reunida per en Moret... pero amigo, la gran qüestió es fer bulto, y 'l bulto vá ferse.

Are en Moret se 'n vá ab en Sagasta... y en Martos també.

¿Ab qui no se 'n anirá en Martos?

D. Cristino podrá dir qu' en l' espay de alguns mesos ho ha sigut tot; republicá dels calents; republicá dels freds; ni republicá ni monárquich; monárquich demócrata, pero més demócrata que monárquich; monárquich demócrata, pero més monárquich que demócrata; candidat protegit per en Cánovas, y últimament sagasti.

Homes honrats y conseqüents, acliquéu los ulls, que aquest belluguet continuo fá mareig.

Quan tothom se creya qu' en Gordon havia mort, resulta que ha donat una gran pallissa al Mahdi, fent volar unas minas que li han produhit considerables estragos.

Aixó mateix passa ab las revolucions: molts las crehen mortas: li ha imprudents que fins fan banquetes sobre la tomba en que se suposa qu' están enterradas, y á lo millor salta la mina, tot se 'n vá enlayre y ls aficionats als grans espectacles aplaudeixen plens d' entussiasme.

Passan ja de cinquanta las denuncias que ha sofert la premsa de Madrid, desde la ditxosa jornada de Santa Isabel.

Alguns directors de periódichs son á la presó; altres gosán de llibertat mediant fiança.

¿Com se coneix que la situació espatarnegal

Després de haver donat satisfaccions al govern italiá, los conservadors las han doradas al Papa; pero secretas.

No obstant las satisfaccions al Papa han sigut lo secret... del nunci. L' *Observatore romano*, periódich papista las ha publicadas, y ha resultat d' ellas que 'l govern de 'n Cánovas juga ab dos jochs de cartas, y que volent estar bé ab tots, queda malament ab tothom.

Un periódich conservador de Italia diu ab totas las llettras:

«Que tractant ab un govern tant veleta com lo d' Espanya s' pert la dignitat.»

Es á dir lo deixan estar per..... conservador.

Ha disminuhit la recaudació de las Aduanas de la Peninsula.

També ha disminuhit la recaudació de las Aduanas de Cuba.

Y per no ser menos ha disminuhit aixis mateix la recaudació de las Aduanas de Filipinas.

De un govern que tot ho atropella ne fuig tot fins las pessetas.

CARTAS DE FORA.—A Sant Andréu de la Barca hi ha un rector que val tant or com pesa. Un dia no volia absoldre á un feligrés perquè viu á dispaesa de casa de una viuda, sent aixis qu' ell té dugos majordonas. — En una missa matinal vá dir no sé quina inconveniència, que promogué rumors entre 'l concurs, y ell quadrantse vá exclamar: «Qui no estiga content que se 'n vaja, que aquí es á casa méva.» — Lo dir mal dels diaris succeheix cada dia: de tots, fins del *Brusi*, del qual diu qu' es un hipócrita: únicament exceptúa al *Correu Catalá* que assegura ser l' únich que pot llegirse. Si haguéssim de repetir tot lo que 'ns diuen de aquest rector, ompliríam més de una columna. Pero no volém donarli masa importáncia, y 'l deixém tranquil ab las sevas majordonas.

Nos escriu un treballador de una de las brigadas del ferrocarril desde Girora al Empalme, queixantse de que no poden cobrar lo que se 'ls deu, fentlos passar ab romansos de una senmana al altra. Nos sembla que la Companyia que dirigeix lo Sr. Planás, no está en lo cas de fer guar lo que acredita, á una gent que no te més que lo que guanya ab lo suor de son front.

Gran novenari d' ánimas á Hostalrich, quals sermons están á cárrech de Mossen Benet Turro (Bonich apellidó) y del capellá del castell D Salvador Blanas y Cuch. (¡Vaya un altre!) Aquest dia 'l primer després d' excomunicar la CAMPANA, vá dir qu' en Castellar era un burro. El Pare Cuch fá de penitent y pega cada llaur bregada á las minyonas que se li po-an uns ulls com unas taronjas. No es veritat que ab Novenaris d' ánimas tant divertits, los teatros haurían de plegar, perquè tothom aniria á distreure's á la Iglesia?

¡AH!

LAMENTACIONES D' UNA RAMBLA.

Apurar. cielos, prelando,
ja que m' heu guarnit així,
¿de quin sant m' han dat á mi
aquest castich tant tremendo?
¿Qué ha fet aquesta pobreta,
que l' han hagut d' adornar
del mateix modo que 's fa
allá á la Barceloneta?
¿Aixó es lo pago que 's dona,
quan ve 'l cas de lluhí un xich,
al carrer més bó y bonich
que hi ha dintre Barcelona?
¿Quatre fils ab llumaneras,
pals y pals á discreció,
y després, per conclusió,
banderas y més banderas...!
¿Qui déu se 'l desventurat
que hasta tal punt s' ha excedit?
¿Qui, qui, pot ser l' atrevit
que aixis m' ha banderejat?
Jo, qu' estava acostumada
á teni aquells archs tant macos
farsits de globos opacos
y de glassa cargolada;
¿veurem cap á mas vellesas,
sense com ve ni com vá,

obligada á soportá aquest cúmul d' extranyesas!
 ¿Qué dirán d' aquests bunyols los vehins y 'ls forasters?
 ¿qué pensarán los carrers que hi ha per aquestos vols?
 Quan miro la gran arxada del carrer del Hospital, m' agafa un mareig mortal que m' deixa mitj sofocada.
 Jo ja se que més endins hi ha uns penjolls bastant panarras, per l' estil de butifarras, y uns adornos molt poch fins; pero aixó, ¿qué fa, total, si 'l que hi passa no ho repara, tenint present, com t' encara, aquell magnífich portal?
 ¿Y aquest diable de carré de Fernando?... ¿No es posarme en lo-cas de suicidarme al veure qu' esta tant bè?
 Aquell seguit de paneras, aquell bè de Déu que llú, aquells globos... ¡Ja es tot hù alló ó aquestas banderas!
 Hasta cert punt no m' deldria que aquest carrer m' avansés; pero encara 'l que m' cou més es lo de la Boqueria....
 ¡Aixó, nó; no t' perdó!...
 ¡Pensar que uns quants mantegayres, han fet lo que no fan gayres y, sobre tot, més que jo!
 ¡Pensar que en un santiament un carrerot tant mesquí s' ha hagut de sabé guarní d' un modo tant sorprendent!
 Vaja... 'l mèu cap fa tentinas, tot me roda... 'm vè mareig: en lloch de banderas, veig calsetots de ballarinas.
 No sè 'l que faig ni ahont estich; cada un d' aquestos pals crech qu' es l' asta de senyals del castell de Monjuich.
 Y en mitj d' aquest torbellí de donas y nens y vells, me sembla véurehi cubells per fer la sortija aquí.
 Vamos... no, aixó es un excès... ó 'm desahogo, ó bè 'm moro...
 ¡Ah! Dispenseume si ploro... ¡perdó, no hi tornaré més!

Tot aixó, una nit d' aquestas, deya la Rambla, mirant lo paper trist y humillant que 'l hi han fet fè per las festas.
 Y mentres ella 's desfeya y avergonyida plorava, tota la gent que passava tancava 'ls ulls y se 'n reya.

C. GUMA.

Moret tracta de dissimular la seva evo lució cap á n' en Sagasta, repetint que 's proposa portar á la Constitució de 1876 l' esp-rit de la de 1879.
 Fa com los taberners; la constitució canovista se torna més agre de dia en dia, y tracta d' encabessarla.
 Pero resulta que l' esperit de 1869 ja té amo, y aquestos no se 'l venen per cap diner, per lo qual en Moret haurá de apelar á altras potingas, resultant de la mescla una beguda, que 'l diable que 'n tasti.

De un periódich de Madrid:
 «A Vitigudino (Salamanca) 'l garrotillo ocasiona moltas victimas.
 «A Ma-rit l' enfermetat reinant en la present estació no ha sigut lo garrotillo sinó la garrotada.»

Llegeixo en un telégrama:
 «La sociedad española de africanistas ha ocupado 500 kilómetros de terr-no en la costa fronteriza á Canarias, ha ajustado tratados y ha establecido tres pesquerias.»
 Vaja: algo se pesca.

—¿Quin dia 's tréu la rifa de Nadal?
 —Aquest any ja s' ha tret.
 —Y la grossa ¿a qui ha tocat?
 —Al país.
 —Si no t' explicas més clar...
 —Home, vull dir que 'l govern se 'ns ha rifat, con- certant lo modus vivendi ab Inglaterra, que no t' es de vivendi ni de modus

Los adornos de las firas y festas de Barcelona tenen més relació de lo que 's figuran ab la política.

Lo Cassino mercantil, tant plé de llum, qualsevol diria que ha sigut adornat per un catedràtich partidari de la llibertat de la ciencia. Molta llum y que no s' amagui res.
 L' estació del carril de Sarriá, en cambi, ab mitja dotzena de xinxetas, sembla l' obra de un oscuran- fista.
 Lo carrer de Fernando, tot vert, correspon als se- rranistas: molta esperansa, y al cap-de-vall molta herba.
 Lo carrer de la Boqueria, adornada á tall de moro, es digne de n Moret.
 Lo carrer del Hospital, plé de butifarras, representa lo que 'ns dona en Canovas.
 ¿Y de la Rambla que 'n dirém? La Rambla toca de dret á n' en Martos: los focos de llum eléctrica repre- sentan los seus discursos y las banderas los seus cam- bis: tantas banderas tants partits.

Dimecres passat, durant la missa de campanya, vá bufar una ventada que vá apagar los ciris y vá tom- bar las sacras y fins lo Sant Cristo.
 ¿No hi veuen en aixó la má de la Providencia?
 ¡Hont s' es vist convertir una cerimonia religiosa en un objecte de diversió y entreteniment!
 En cambi durant las sardanas que 's ballavan á la Plassa Real, no vá apagarse ni un globo.

Lo Sr. Arnús es l' encarregat de posar la pan entre 'ls fusionistas barcelonins.
 D. Evaristo, cregui á qui li vol bè: avants de fi carse entremitj d' ells, pensishi bè, y en tot cas, si 's decideix pòsis corassa y casco. Miri qu' esgarrapan.

Lo millor seria construhir un circo de galls al costat del Teatro Lirich, deixarhi anar als de una part y de l' altra y tornarhi al cap de déu ó dotze horas á veure lo que ha succehit.
 Llavors podria proclamarse vencedor al que hagués tingut més rahò... y més punyo.

Esos de las firas y festas:
 —¿Qui era Aribau?
 —Un gran literat y un conservador.
 —Conservador y li fan un monument per suscripció popular?
 —Si senyor: los conservadors com ell escribian l' oda á la Patria, y 'ls conservadors com los que are s' es- tilan, n' escriuhen l' elegia práctica. Aribau la feya, y 'ls actuals conservadors la desfan.

—¿Qué tal, Anton ¿t agradan las festas de Barcelona?
 —Psé. Més m' hauria agradat que á cada bandera y á cada globo de gas hi hagués una inscripció dihent:— «Afora 'ls qu' entregan la industria nacional á la com- petencia dels inglesos.»

Segons veig en los periódichs, lo papa- que 'ns esti- ma molt, aumenta ab un altre, 'l número de cardenals espanyols.
 La magnanimitat del Papa no 'ns costará sino mil duros més al any.
 Amigo, quant vè una moda es menester seguirla.
 Y 'ls cardenals are ho están.
 O sino que ho digan l' Oliver y 'ls guindillas de Madrid.

Un eco del colera.
 Parlavan un capellá y varias senyoras de l' enfer- metat que tant se temia, y deya una d' aquestas:
 —Jo faig una novena á Sant Roch.
 —Molt bèn fet, digué 'l rector.
 —Y sempre ho dich; mentres no 'ns toqui á nos- altres...
 —Donchs véu, senyora, exclama 'l rector: jó no soch tant exigent com vosté y dich sempre: «Mentres no 'm toqui á mí.»

Un pobre home comensa á treure sanch per la boca. Corren á buscá al metje y aquest li diu:
 —No tinga cuidado: aixó es que se li ha romput un vas.
 —Ay, senyor doctor, respon lo malalt ab véu apa- gada: vosté diu vas; pero jó crech que se m' ha rom- put tot un escudeller.

Davant del tribunal.
 Lo President:
 —Alsis acusat y diga: ¿quina professió t' és vosté?
 —Faig rellotjes.
 —Ah, vaja, es rellotjer?
 —No senyor, no: quan dich que 'ls faig, vull dir que 'ls trech de la butxaca del próxim.

Arriba un á la casa de un seu conegut, y 'l troba en lo moment en que aquest vá asséures á taula.
 —¿Vols dinar ab nosaltres? li pregunta.
 —Home, no está mal pensat, respon lo gorrero.
 —Está bè: llavors no insisteixo.

—Escolti Pepet ¿qué t'è mal de costat la seva sogra?
 —No senyora, l' únich mal que t'è es á las dents.
 —Com que sempre veig que 's posa la má al costat...
 —Si senyora, si... Es que acostuma á posarse la dentadura á la butxaca.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Fi-lo-me-na.
 2. SINONIMIA.—Rosa.
 3. TRENCA-CLOSCAS.—La creu de la mastia.
 4. CONVERSA.—Artés.
 5. GEROGLIFICH.—Sis per sis trenta sis.
- Han enviat totas las solucions los ciutadans Pere Tascas y J. del Rebombori; n' han endavinadas 4 P. J. L., M. Gordó y Vi Novell; 3 Ramon Caló; 3 Una Máfuga y 1 no més Pepet del Cim y P. M. B.

XARADA.
 —¿Prima, primera segona vols que 't porti per fer llum?
 —¿Primera? Tan se m' en dona sols no fassi gayre fum.
 —¿Segona?
 —¿Que 't tornas sorda?
 Vés, dóna, vés, porta un tot, y no sigas gayre llorda, perque tú ho embrutas tot.
 DEUHET DE REUS.

ENDEVINALLA.
 Sens ser cartas tenim as y any sens ser calendari y en nosaltres algun cas podrás trobar, sense ser diari.
 Lector, si no l' has trobada, busca, busca sense pó y en alguna cantonada t' eixirà la solució.
 NAS DE PUNTA INGLESA.

TRENCA CLOSCAS.
LA GENT DEMANA SOCA MORTA.
 Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo nom de una població catalana.

TERS DE SÍLABAS.

 Primera ratlla vertical y horisontal: ciutat de Cata- lunya.—Segona: id. id.—Tercera: element de la natu- ralesa.

SARAHUISTA VELL.
GEROGLIFICH
 LA
 × × × O
 nat
 XXXII
 DD
 DOS LIBERALS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans F. de Paula M., Elexear Coma, C. Alberich, Un Estu- diant de C., Mustafá Bajá, A. D. y S. de Sans, Chepertes y Hermann y J. del Rebombori. Lo que 'ns envian aquesta semana no fá per casa.
 Ciudadans M. Gardó y F. Nas de punta inglesa, J. Prats y N., P. de S. Majó, R. Rumia, Orelliut del Bruch, Martínel de Sant Martí, J. S. P. y Aguilera: De lo que 'ns remeten vostés insertarém algu- na cosa.
 Ciudadans Victorin Otero y Un Sabadallench: Insertarém tot lo que 'ns envian.
 Ciudadans J. Prat y N. La poesia es molt fluixa.—Maria Bocane- gra: La de vosté está molt bè; pero resulta massa realista.—Pepet Mataró. ¿Y qué sabem nosaltres de aquestas cosas?—M. B. y altres Tarragona: Varem rebre la advertencia massa tart per evitar lo que vostés volian.—Sist Sant de Blanes: Los datos son confosos y ademés no insertém res que no vinga acreditat per una firma que 'n responga.—Jenani: L' endavinalla está bè; la xarada es perillosa.— J. B. Vilafranca: L' assumpto es de una indole massa compromete- dora, sobre tot no podentse precisar fets.—Sir Byron: L' article es diluhit y bastant ganso.—J. Planas: Encare no va prou bé.—J. D. Sant Andreu de la Barca, J. R. Hostalrich y M. M. Girona: Quedan complascuts.

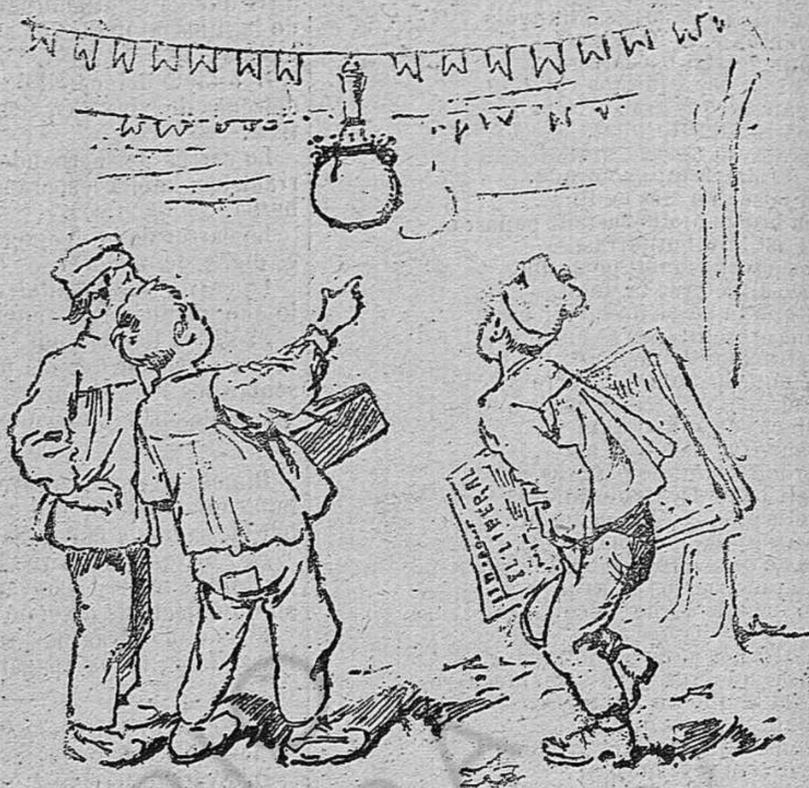
LOPEZ, Editor —Rambla del Mitj, 20.
 Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

À PROPÓSIT DE LAS FIRAS Y FESTAS.

AL CARRER DE LA BOQUERIA.

—¿Qué tindrian mocadors de batista?
—Are com are no podém servirli més que blat de moro, figas de moro, babutxas...

A LA RAMBLA.

—Ma renoy quina sortija més cayal! Fins las ollas son de pisa fina.

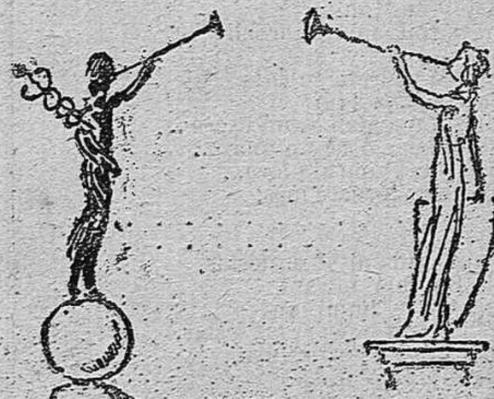

AL CARRER DE FERNANDO.

—Guayta, Jep; uns abres que fan estrellas.
—¿Preguntém si 'ns en vendrian planté?

—Noy, fas goig.
—Ja veurás; com un hom dia que representa la santa tradició...

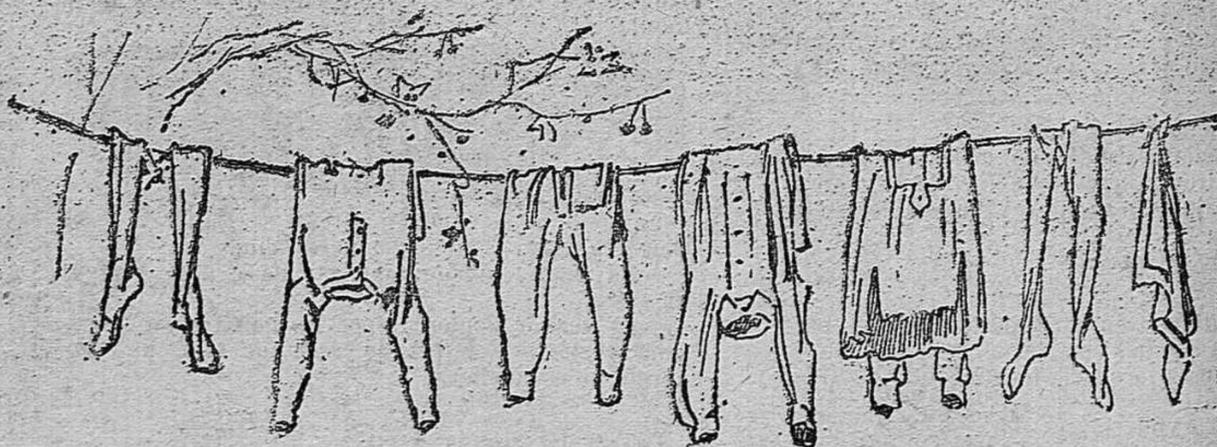
PLA DE LA BOQUERIA.

Gran concurs de trompeta.

LA PROFESSÓ CÍVICA.

—¡A quin temps hem arribat! ¡Professóns sense capellans ni custodiats!

Decoració de la Rambla.—Estil de safreig.